

[Victor Pürschel.]

en stor Købmand paa den anden Side imod ham. Det er for det andet det offentlige Livs Mænd, som er interesserede i, at de kan tale frit og sige deres Mening uden at behøve at tro, at Domstolene vil rette sig efter et Paabud fra Magthaverne.

Det beder jeg de øjeblikkelige Magthavere om at huske, at deres Parti og deres Magt er ikke nogen Evighedsmaskine. Naar der er saa mange Mangler ved Forfatninger og Retsordninger, der gennemføres, bundet det efter min Mening overordentlig tit deri, at Magthaverne, naar de sidder og skal ordne en Ting, glemmer den Tid, da de selv var Mindretal, og aldeles ikke tænker paa den Tid, da de paa ny bliver Mindretal.

Jeg beder altsaa den socialdemokratiske Ordfører om at gøre Rede for disse Særretigheder, og jeg beder alle Tilhørere ikke glemme at lytte til den Redegørelse, naar den kommer.

Der er i øvrigt den Fare ved Appelretten, saaledes som den er bygget op, at den efter min Mening meget hurtigt vil vise sig ikke at svare til Forventningerne, og saa vil man faa Kravet: Vi maa have Lægdommere derind! Om dette har den højtærede Justitsminister i sine første Bemærkninger til Lovforslaget sagt, at Lægdommere kunde efter disse Sagers Natur ikke finde Anvendelse dér. Allerede i Pjecen glider . . . (Indsigelse) . . . ja, det er ikke helt ordret Citat, men det er omtrent, hvad der er sagt. Hvis det har nogen særlig Interesse, skal jeg gerne finde det — jeg haaber, at jeg har den højtærede Formands Tilladelse —:

„for egentlige Lægdommere“

— *egentlige* Lægdommere —

„synes der efter Sagernes Beskaffenhed ikke at være Plads“.

Jeg tror ikke, at min Gengivelse kan siges paa nogen Maade at gengive Citatets Mening urigtigt. Altsaa, det siger Ministeren i sine Bemærkninger. I Pjecen er Ministeren allerede naaet til, at han efter den Folkestorm, der er rejst, maaske meget vanskeligt vil kunne modstaa et Krav om, at der skal Lægdommere ind eller noget i den Retning. Dér ser man Udviklingen tegne sig, og det er efter min Mening en af Farerne ved Appelretten, en Ting, som man skal være opmærksom paa.

Jeg vil saa gerne gøre et Par Bemærkninger til den Pjece, som Ministeren har udsendt. Ja, det er en Artikel i „Juristen“, som er udsendt som Særtryk, man skal jo være saa uhyre korrekt, naar man diskuterer med den højtærede Minister. (*Justitsmini-*

stere [Steincke]: Det plejer De da ikke). Jeg stræber altid derefter, det beder jeg den højtærede Minister tro, men Evnerne kan jo svigte, vi er ikke alle lige rigt udstyrede.

Ministeren siger i sin Pjece — jeg nævner det som Eksempel paa den Højhed i Tonen, som anføres —: „Naar saa den i sin Tid ansete og agtværdige „Berlingske Tidende“ . . .“. Tænk nu, hvis jeg sagde om Ministeren: den i sin Tid ansete og agtværdige — det falder mig ikke ind at sige det, men tænk nu, hvis jeg sagde det! Det vilde jo være forfærdeligt. Det vilde blive brugt i Pressen som Eksempel paa, hvor forfærdeligt man mishandler den højtærede Justitsminister.

Jeg kommer saa til det Spørgsmaal, at man taler om — hvad ogsaa den socialdemokratiske Ordfører var inde paa —, at Højesterets Præsident varsler Dommerstrejke. Her vil jeg gerne spørge: Kan en Dommer tvinges til at modtage Beskikkelse til denne Appelret? Hvis Ministeren vil beskikke ham, kan han saa tvinges til at modtage den med den Virkning, at hvis han siger nej, siger man: Saa afskediger vi ham, saa gør han sig skyldig i Nægtelse af den Lydighed, som en Tjenestemand er pligtig at udvise over for Staten? Vil man saa afskedige ham? Hvis man ikke vil det, er Spørgsmaalet: Hvorledes skal saa Dommeren optræde? Saa har han jo sin fulde Ret til at sige: Jeg ønsker ikke at indtræde i den, da det er min Overbevisning, at denne Appelret er en Institution, der er i Strid med Grundloven. Er der saa noget at sige til, at en Dommer siger: Jeg kan ikke træde ind i den Ret, jeg kan ikke medvirke dér, thi det er efter min Mening at medvirke til et Grundlovsbrud.

Hvorledes vil man stille sig over for det? Der er jo ingen Tvivl om, at en Dommer, selv om han anser f. Eks. en eller anden Ekspropriationslov for at være grundlovsstridig, og man i Kraft af den tager hans Hus o. s. v., maa rette sig efter det, indtil han faar en Domstols Kendelse derfor. Men her er Tale om en Embedshandling af Manden, og naar man forlanger, at Retterne skal gøre en Indstilling med Hensyn til Dommere her, er der Tale om en Embedshandling af disse Dommere. Forlanger man af Dommere, at de i deres Kald alene skal rette sig efter Loven, ligger deri ogsaa, at de skal rette sig efter Grundloven. Har de den faste Overbevisning, at Grundloven tillader dem ikke at gøre den Indstilling, saa er det ikke Sabotage og ikke en Trusel imod Lovgivningsmagten; det er aldeles intet af dette, naar man siger i Forvejen: Vi kan